

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **K. K.**, proti žalovanému: **Městský úřad Varnsdorf**, se sídlem nám. E. Beneše 470, Varnsdorf, v řízení o námitce podjatosti vznesené žalobkyní vůči členům druhého senátu Nejvyššího správního soudu rozhodujícím ve věci kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 8. 2013, č. j. 15 A 129/2010 - 56, vedené pod sp. zn. 2 Ans 6/2013,

takto:

Soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Miluše Došková, JUDr. Vojtěch Šimíček a Mgr. Radovan Havelec **nejsou** vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Ans 6/2013.

Odůvodnění:

Žalobkyně v řízení o své kasační stížnosti vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Ans 6/2013 (poté co obdržela usnesení č. j. 2 Ans 6/2013 - 49 ze dne 19. listopadu 2013, jímž jí bylo mimo jiné odňato osvobození od soudních poplatků, zamítnut návrh na ustanovení zástupce pro řízení a jímž byla vyzvána k zaplacení soudního poplatku a k předložení plné moci udělené advokátu a jež jí bylo doručeno 25. listopadu 2013) vznesla (po upřesnění v pětidenní lhůtě stanovené Nejvyšším správním soudem v přípisě ze dne 4. prosince 2013) v podání ze dne 11. prosince 2013 námitku podjatosti členů druhého senátu Nejvyššího správního soudu, který je povolán ve věci rozhodovat. Těmi jsou soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Miluše Došková, JUDr. Vojtěch Šimíček a Mgr. Radovan Havelec.

Námitku podjatosti odůvodnila tak, že „*Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 19. 11. 2013 uvedl, že jako pomocné kritérium zvolil charakter sporu a vyložil, že prakticky totožnou věc řešil Nejvyšší správní soud pod sp. zn. 2 Ans 6/2011. Překvapilo mne ..., že obě věci byly předloženy témuž senátu. Stejný senát dal najevo, že rozhodne stejně. Jsem toho názoru, právě proto, že Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 19. 11. 2013 obě věci ztotožnil, že právě tímto právním názorem bylo naplněno ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s.*“.

Podle § 8 odst. 5 s. ř. s., „*účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho*

týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřiblíží.“ Pokud jde o otázku včasnosti uplatněné námitky podjatosti, vychází Nejvyšší správní soud z toho, že důvod pro vyloučení soudců stěžovatelka vyvozuje až z textu usnesení č. j. 2 Ans 6/2013-49, jež jí bylo doručeno 25. listopadu 2013, resp. z tam uvedeného odkazu na rozhodovací praxi druhého senátu Nejvyššího správního soudu. Bezprostředně poté na ně reagovala „odvoláním“, v němž vyslovila nedůvěru ve věci rozhodujícím soudcům, a tuto svou námitku upřesnila, jak výše uvedeno, v pětidenní lhůtě, jež jí k tomu Nejvyšší správní soud výzvou ze dne 4. prosince 2013 poskytl. Za této situace, resp. vzhledem k deklarovaným důvodům podjatosti, považuje Nejvyšší správní soud námitku za včas podanou, ač byla stěžovatelka již na počátku řízení poučena o složení senátu a dříve námitku podjatosti nevznášela.

Z odůvodnění námitky podjatosti se podává, že důvod pro vyloučení soudců druhého senátu Nejvyššího správního soudu stěžovatelka spatřuje v tom, že v jiné právní věci jiných účastníků, projednávané pod sp. zn. 2 Ans 6/2011, na niž druhý senát ve svém usnesení č. j. 2 Ans 6/2013-49 ze dne 19. listopadu 2013 odkázal, již byl vysloven právní názor, s nímž stěžovatelka nesouhlasí. Má tak za to, že druhý senát již předem ohlašuje, jak rozhodne.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci „*vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*“

Integrovaná součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v ustanovení § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Soudce lze z projednávání a rozhodnutí přidělené věci vyloučit jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003 č. j. Nao 19/2003-16, dostupné na www.nssoud.cz).

Námitka podjatosti vznesená stěžovatelkou vůči soudcům druhého senátu Nejvyššího správního soudu tedy neobstojí, neboť ji vztahuje k jejich „*postupu ... v řízení o projednávané věci*“ a k jejich „*rozhodování v jiných věcech*“, tj. k důvodům, jež podle výslovného ustanovení § 8 odst. 1 věty poslední s. ř. s. důvodem pro vyloučení soudců z rozhodování být nemohou, jak se ostatně k námitce vyjádřili i soudci druhého senátu. Rozhoduje-li soud v souladu se svou dřívější judikaturou, jde naopak o postup žádoucí, přispívající k předvídatelnosti soudního rozhodování. Opírá-li svou námitku stěžovatelka o druhou větu § 8 odst. 1 s. ř. s., je její názor nesprávný, neboť „*předchozím soudním řízením*“ se zde míní řízení v téže věci, jež probíhalo u soudu nižšího stupně, jehož rozhodnutí

Nejvyšší správní soud přezkoumává (podle druhé věty § 8 odst. 1 s. ř. s. by tedy byl z rozhodování o kasační stížnosti vyloučen soudce, který se účastnil přijetí rozhodnutí u krajského soudu a měl by po svém přeložení k Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumávat své vlastní rozhodnutí). O takovou situaci v daném případě zjevně nejde. Proto bylo rozhodnuto, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu